

Mozaik spoznanj za naslovno trditve se je zlagal več kot dve desetletji in se dopolnil v 2025. Predstavljajmo peto navidezno nepovezanih (pra)zgodovinskih dejstev, ki skupaj z veznimi utemeljitvami overjajo pravilnost naslovne trditve.

(1) Selitev duhovno naprednih severnjakov pred napredujočo zadnjo veliko ledeno dobo na jug. Arheološko najdišče Sungir v Rusiji dokazuje, da je na severu Evrazije pred zadnjo ledeno dobo živela duhovno napredna omika *Homo sapiens*.

Sibirska puščavnica jasnovidno pripoveduje o svojih pra prednikih, ki se pred zadnjo veliko ledeno dobo odselijo na jug, med drugim v današnjo severno Indijo.

(2) Nepalsko ljudsko izročilo o odselitvi vedskih Vanutov na zahod. Nepalsko ljudsko izročilo razkriva, da so se vedski pra Vedrusi oz. Vanuti iz severo-indijske dežele Kazimir (njen ostanek je zdajšnji Kašmir) v davnini odselili na zahod. Da se nepalsko izročilo ne moti, potrjujejo pradačne selitve ljudstev čez Jutrovo v Evropo. O tem obstajajo številni srednjeveški pisni viri, ki so zamolčani.

(3) Indijsko poreklo pra Slovencev oz. pra Evropejcev in indopodlaga evropskih jezikov. Dr. Hromník je na konferenci Korenine Slovencev in Evropejcev v Ljubljani 2013 predstavil svoja spoznanja o naših evropskih praprednikih – hiperborejcih oz. pra slo-Venih – ki so 4000-3000 pr. n. št. s Pribaltika prinašali jantar južnoindijskim trgovcem v srednji in južni Evropi.

Evropski del jantarne poti (Pribaltik-Sredozemlje) in pradačna trgovina z jantarjem sta dokazana, vendar manjkajo podrobnosti. Prof. Hromník jih je razkril kar nekaj, med drugim kako so trgovci z jantarjem imenovali takratne evropske domačine, praprednike Evropejcev. Rekli so jim Slovenci in slednji so ta naziv posvojili. Predvidoma so se pra Evropejci in trgovci z jantarjem zlahka sporazumevali zaradi skupnega, to je indijskega porekla in sorodnosti njihovih jezikov. Hromník utemeljuje naziv Slovenci z indijskim bajeslovjem. Drugi naziv za Slovence je bil hiperborejci, torej severnjaki, ljudje s severa.

Sibirska jasnovidna puščavnica razkriva, da so njeni belopolti pra predniki po zadnji ledeni dobi poseljevali večji del Evrazije.

(4) Slovenska krajevno-ledinska imena, starosvetnost in jezik. Za slovenščino je znano, da sta njeno izrazje in slovnica zelo sorodna sanskrtu, vendar Hromník utemeljuje, da so zaradi trgovine z jantarjem v Evropi prisotna tudi zemljepisna imena nesanskrskega, to je južnoindijskega (dravidskega) jezikovnega porekla. Slednje dokazujejo mnogi topografski nazivi od Pribaltika do Sredozemlja.

Povezanost slovenščine s starosvetnostjo sanskrske Indije sicer dokazuje eden izmed najpomembnejših staroverskih pojmov Posočja – izraz *nikrmana*. Njen pomen se je namreč razvozlal s pomočjo sanskrskega.

(5) Srbsko ljudsko izročilo o Indiji kot pradamovini Srbov in belopolta Indija kot pradamovina Hrvatov. Povezanost že navedenih dejstev dokazuje tudi srbsko ljudsko izročilo, ki ohranja védnost o pradačnem poreklu Srbov v 'Indiji'. Podobno velja za pradamovino Hrvatov, ki je dodatno pojasnjena kot Bela Indija. Slednji naziv nevedno dokazuje, da je govor o sanskrski, severni Indiji.

Jezikoslovno je dokazana prisotnost sanskrskega v večini evropskih jezikov, kar se povsem sklada s selitvami prednikov Evropejcev iz Azije in z ugotovitvijo, da so prapredniki Slovencev tudi prapredniki Evropejcev.

Utemeljitev

(Pod 1) Selitev duhovno in družbeno naprednih severnjakov pred veliko ledeno dobo na jug. Najzgodnejši primer zelo razkošnih pokopov *Homo sapiens* v Evropi je paleolitsko pokopališče Sungir v današnji Rusiji. Časovno se umešča 30.000-34.000 let v preteklost. Arheološke ugotovitve nakazujejo, da je bila pred zadnjo ledeno dobo družbena ureditev prebivalcev severne Evrazije zelo napredna. [1]

Prikaz št. 1: Arheološko najdišče Sungir, vzhodno od Moskve, staro 30.000-34.000 let, je eno najstarejših znanih pokopališč sodobnega človeka (*homo sapiens*) v Evropi. [1]

Sibirski puščavnik Anastazija razkriva, da so se bili prebivalci stepske Evrazije v pradavnini odselili s severa na jug, v severno Indijo. Da se je bila selitev zgodila pred nastopom zadnje ledene dobe, razkriva z vpogledom v prejšnje življenje svoje hčerke Anastočke, ko ugotavlja, da je bila hči v preteklem življenju živela na daljnem severu in tam prijateljevala z mamutom. Z njegovo pomočjo se je trudila ustaviti širjenje ledenega pokrova. [2: 92-95]

Skratka, pra Vedrusi so bili ob začetku zadnje ledene dobe prisiljeni odseliti se na jug. Med drugim so prišli v severni del Indije, dandanes znan kot Kašmir (prvotno Kazimir; več o tem v nadaljevanju).

(Pod 2) Nepalsko ljudsko izročilo o odselitvi vedskih Vanutov na zahod. Pomenljivo prazgodovinsko dejstvo je razkril nepalski konzul v Sloveniji Aswin Shrestha: *Naši stari predniki so poznali ustno izročilo o pomenu dežele Kašmir. Kašmir so poseljevali Vanuti, ki so mu sami pravili Kazimir**, ker so jih stalno ogrožala sosednja tuja ljudstva. Bili so posebno ljudstvo, ki so ga sosedi poznali po tem, da so bili zelo bistri, iznajdljivi in pametni. Govorili so sanskrtski jezik, ki so ga govorili samo izbranci. Tako nekako kot latinščino v krščanski veri. Ko so bili napadi drugih ljudstev na njihovo ozemlje vse pogostejši, so se odselili nekam v Perzijo. [3: 110]

-----

* Naziv pradežele Kazimir je skovanka iz 'kaziti mir' (dodal Mitja Fajdiga).

Prikaz št. 2: Sedanje območje Kašmirja v Indiji (iz Encyclopedia Britannica) [28]

Žal, ni pisnih virov o nepalskem ljudskem izročilu, ki sicer navaja, da so se Vedrusi oz. vedski Vanuti iz severne Indije odselili proti zahodu. Znano je le, kje vse so se pojavili njihovi potomci. O tem pišejo evropski srednjeveški zgodovinarji. [6-19]

(Pod 3) Indijsko poreklo pra Slovenov oz. pra Evropejcev in indopodlaga evropskih jezikov. Dobrih 30.000 let pozneje sibirski puščavnica pripoveduje o cvetoči omiki Vedrusov na ozemlju, ki se zdaj nahaja v več državah: Rusiji, Ukrajini, Belorusiji, Angliji, Nemčiji, Franciji, Indiji, Kitajski in še v mnogih drugih državah. Še pred pet tisočletji je njeno ljudstvo živelo srečno v stvarnem svetu na območju od Sredozemlja in Črnega morja, do skrajnih severnih širjav. [4: 241]

Kdaj se je pojavil naziv 'sloven' in kaj je izvorno pomenil, je dorekel slovaški zgodovinar dr. Cyril A. Hromník (živi v Južni Afriki). Svoje ugotovitve je 2013 predstavil na konferenci Korenine Slovenov in Evropejcev v Ljubljani.

Južnoindijski trgovci z jantarjem so evropske domačine, ki so jim prinašali jantar s severa Evrope, najprej poznali kot hiperborejce, nato pa jih poimenovali Slo-Veni. Kot poznavalec indijskega bajeslovja je Hromník ugotovil, da predpona *slo-* v dravidskih jezikih pomeni častiti, medtem ko samostalnik *veni* pomeni dolgi lasje. Torej so hiperborejski pra Sloveni oziroma pra Evropejci častili dolgolasega boga, enako kot bajeslovni pra Indijci. Dotična indijska bajka spada med najstarejše na svetu in se časovno umešča daleč pred pojavom sanskrtskih jezikov v Indiji, saj je nastala, ko je bila vsa Indija še dravidska. [5a: 23-27; 5b: II. del, 24:40]

Da so hiperborejski Sloveni prapredniki Evropejcev, trdi tudi polihistor Erasmus Francisci, ki navaja, da so bili staroslovenski Kranjci po vesoljnem potopu najprej imenovani hiperborejci (severnjaki) [6: 3, 7]. Kranjci je staroselski naziv za Slovene.

O azijskem poreklu pra Slovenov oz. pra Evropejcev sicer pišejo mnogi evropski zgodovinarji, ki jih službeno zgodovinopisje namerno zamolčuje. Že v srednjem veku je bilo namreč znano, od kod so bili pra Sloveni prišli v Evropo in kam vse so se razširili. Navajam nekaj takih virov:

- Ruski zgodovinar Tatiščev navaja o Slovenih sledeče: *Upošteva je Diodora Sicilskega in druge antične pisce ni dvoma, da so Sloveni najprej živeli v Siriji in Feniciji (33. in 34. poglavje), kjer so njihovi sosede prosto koristili hebrejsko, egipčansko in kaldejsko pisavo.* [11: I. knjiga, 1. pogl.]

- Orbini navaja: *Sloveni kot potomci Jafeta, starejšega Noetovega sina, so sprva živeli v Kilikiji v Mali Aziji. Od tam so se razširili na sever in severozahod ter dosegli Britanijo.* [12a: 7]

- Cornelij Aurelij piše, da sta Trojanca Britus in Korinej s spremstvom priplula na otok Albion, kjer sta naletela na velikane Slovene, ki so bili na otok prišli iz Asirije. Sloveni so otok takrat imenovali Albion zaradi tamkajšnjih sijočih hribov. Brit je otok Albion nasilno preimenoval po sebi v Britanijo. [16: 17v]

- Homer omenja zemljepisno dediščino Feničanov oziroma Fajakov v Kvarnerskem zalivu, ko uporablja zemljepisno ime Féé [7: 218]; Veje (prvotno Feje) je zgodovinsko ime za otok Krk. Potrebno je vedeti, da je bila prava Troja v Istri in se je *Odiseja* odvijala tudi v Kvarnerju. To je utemeljil hrvaški raziskovalec Vedran Sinožić [8].

- Na prazgodovinsko prisotnost Feničanov v Kvarnerju je do nedavna spominjal tudi naziv najvišjega vrha na grebenu gore Učke – Vejak (prvotno Fejak). Hrvati so ga v prejšnjem stoletju podmačili v Vojak [9]. Fejak-Vejak-Vojak (1401 m) se nahaja v jugovzhodni Istri.

- Rimski zgodovinarji pripisujejo odlično morjeplovstvo in hitre 'liburnijske ladje' Liburnom – ljudstvu z jugovzhoda Istre [10: 96] – ki je očitno narodopisno nasledilo istrske potomce Fajakov oz. Feničanov. O slednjih se ve, da so izvirali iz Fenicije na Jutrovem in bili odlični morjeplovci.

- Srednjeveška kronika z Apeninskega polotoka iz prvega stoletja *Sefer Josippon*, ki obravnava judovsko zgodovino, navaja, da so Stari Sloveni potomci Noetovih sinov in da so Moravci, Hrvati in Lužijci potomci Daodancev, ki bivajo na obalah Velikega morja od meje z Bolgarijo, pa vse do Venetov na morju, od koder nato segajo vse do Sasov. Imenujejo se *sclabim* (torej Sloveni) in bili naj bi potomci Kanaancev, natančneje, Noetovega sina Jafeta. [12b: 259]

- Srednjeveški zgodovinarji, ki pišejo o starih Slovenih v Evropi, so namerno prezrti. Mnoge navaja Adam Volynets [15].

- Holandski zgodovinar Suffrid Petr iz Leowarda piše v svoji knjigi o antičnem poreklu Frizije, da se zgodovinarji strinjajo, da je Britus zavojeval otok Albion in od tam pregnal velikane Slovene. Slednji so, kot je razvidno iz holandske zgodovine, najprej odpluli v Spodnjo Saško, zdajšnjo Frizijo, in se tam izkrcali. Kmalu zatem so jih z napadom presenetili domačini in jih prisilili k umiku

nazaj na ladje. Sloveni so odpluli ob obali proti zahodu in vpluli v ustje reke Meuse. Po njej so pluli navzgor in blizu antičnega Vlaardingena ustanovili mestno trdnjavo Slavenburch ter jo imenovali po sebi. To se je zgodilo okrog leta 900 pr. n. št., v času izraelskega kralja Samuela. Vsa sosednja ljudstva se strinjajo, da je to zgodovinsko poreklo Nizozemske. [12b: 34]

Prikaz št. 3: Nizozemski velikan Olivier Richters (2,18 m); visokoraslost mnogih Nizozemcev še dandanes dokazuje, da so bili njihovi antični predniki dejansko velikani. [29]

- Enako kot Petr piše tudi C. Aurelij [15: 17v]. Slednji navaja še določneje: ... *in to ljudstvo [Sloveni] je zaslovelo in se množilo; in razdelilo se je, pri čemer je del tega ljudstva odšel na jug, tam so se naselili in tista dežela je zdaj Južna Holandija. Odtlej so se imenovali Viltci.* [16a: 17v]

Velja dodati, da o tem ni možno najti nobenega zapisa v nizozemskih zgodovinskih učbenikih. Niti besede, čeprav je iz srednjeveških pisnih virov razvidno, da se je bila zgodovina Slovencev na območju Nizozemske začela že dolgo pred pojavom Rima na svetovnih zemljevidih, namreč že v času svetopisemskega preroka Samuela. [15: 12]

- In Sloveni so se bojevali tudi z Rimljani. Julij Cezar je 58 pr. n. št. šel s svojo vojsko ob Renu nizvodno. *Naletel je na divje Slovence. Z njimi je bil težke boje, saj je izgubil mnogo vojakov.* [15: 50]

- Antonij [rimski vojskovodja – MF] ... *je prišel v divjo deželo Nedersassenslant (Nižinska Saška – MF), ki se zdaj imenuje Frizija, in do dežele Slovencev, ki se zdaj imenuje Holandija.* [15: 33]

- Po izvolitvi za rimskega cesarja je Klavdij Tiberij zbral veliko vojsko in se odpravil nad Britanijo, ki se zdaj imenuje Anglija (...) Ko jo je leta 42 zavzel, se je vkrcal na ladje za povratek, vendar je močna morska nevihta potisnila njegovo ladjevje v deželo divjih Slovencev, ki so živeli v Slovenburgu in okoliškem območju in se zdaj imenujejo Nizozemci; z njimi je Klavdijeva vojska bila hudo bitko. [16b: 27v in 29r]

- Vzhodnorimski zgodovinar Jordanes med drugim opisuje vojskovanje gotskega kralja Ermanarika in pri tem omenja Slovence, ki so že v začetku 4. st. bivali v Podonavju. [14: 302]

- Holandski zgodovinar Gouthoeven piše o Viltijcih sledeče: *Približno 370 let po smrti našega Gospoda so se Viltci (talilci kovin), Slovencev (Nizozemci) in Spodnji Sasi (zdaj Frizijci), združili, medsebojno pomešali in tako ustvarili zelo veliko ljudstvo, ki je z ladjami plulo po Renu.* [17: 51]

- Njegov rojak De Beke piše o Slovencev v Holandiji: *Ti ljudje, Slovencev, so jedli morskorožca in kar so našli v gozdu. Imeli so mnogo otrok, zato so se razdelili. Večina se jih je ustalila na drugi strani reke Meuse, ki je zdaj Južna Holandija. Drugi so odšli na Zelandijo, ki je bila velik nenaseljen otok ... Ti, ki so živeli v Južni Holandiji, so bili Viltci in živeli so od reje ovac, goveda in konj.* [18: 3] In malo naprej: *Kakorkoli že, v dolgem življenju je Antonin [Mark Avrelij] kot mogočen voditelj vladal isti deželi, dokler niso navadni Slovencev oziroma Viltci zavzeli mesto Antonin [Wiltenburg], kot bo pozneje razloženo.* [18: 5] Beke še zapiše, kaj vse so zasedla divja ljudstva: *Tako so Gepidi zasedli Italijo; Alani so se ustalili v Avstriji (...); Slovencev, ki so jih ljudje klicali Viltci, pa so poselili vso Holandijo.* [18: 7]

- V drugi polovici 5. stoletja se je s Slovencev spopadal tudi britanski kralj Arthur, in sicer je zabeleženo: *Nekoč se je kralj Artur spopadel z okrutnimi in divjimi Slovencev, ki so zdaj Nizozemci. Ni jih uspel premagati, zato jih je pustil pri miru. Bil jim je vladar, vendar mu niso plačevali nobenih dajatev.* [15: 66]

- V 9. st. se je karolinški kralj Lotar II vojskoval s prebivalci Frizije in odredil pobiti vse fante ter moške, ki so bili višji od kraljevega meča (110 cm): *In ta kraljeva vojska je prečesala celotno Frizijo ter pobila vse ljudi, ki so bili višji kot kraljevi meč. ... Vsi Sloveni oz Nizozemci in Viltci, če so bili večji od te mere, so morali umreti.* [15: 97]

- O razprostranjenosti Slovencev v antični zahodni Evropi pričajo tudi zemljepisna imena. Čeh Alois Vojtěch Šembera je v 19. st. pregledal zemljevid Avstrije in našel več kot 1000 krajevno-ledinskih nazivov slovenskega porekla, s čimer je dokazal, da Slovenci v Srednji Evropi niso bili priseljenci, temveč staroselci. Nil Aleksandrovič Popov je 1873 pregledal Šembrovo delo in zapisal: *Po več kot petnajstih letih pregledovanja več tisoč zemljevidov Spodnje Avstrije in po razpravah o Slovencih na tem območju ugotavljam, da je [Šembera] proučil na tisoče natančnih zemljevidov-specialk te dežele, ki se nahajajo v Osrednjem dunajskem katastrskem arhivu, in našel več kot tisoč slovenskih nazivov za reke, gore, gozdove, nižine in kraje; ... izkazalo se je, da je nešteto antičnih zemljepisnih nazivov spojenih iz slovenskega jezika, zato menim, da Slovenci niso mogli semkaj priti, skupaj z Avari, šele v 6. st. n. št., kot velja splošno prepričanje; tukaj nedvomno živijo že od nekdaj.* [15: 112]

- Volynets navaja v svoji knjigi o Slovencih na skrajnih mejah Zahodne Evrope tudi arheološke in topografske dokaze o staroselskosti Slovencev na zdajšnjem Nizozemskem, ko tam o Rimljanih še ni bilo ne duha ne sluha. Iz rimskih časov je tak dokaz Fledimellaev (Vladimirjev) nagrobnik z začetka našega štetja, najden na mestu nekdanje rimske utrbe Factio (ob Renu in reki Vecht), z napisom v latinščini, ki se glasi *Milostna vladarica oz. ženska, ki vlada milostno.* [15: 121]

- Topografski dokaz o starih Slovencih na Nizozemskem nudi C. Avrelij, ko pojasnjuje izvor naziva trgovskega mesta Dordrecht: *Eden izmed njih [Slovenov] se je imenoval Doreh. Ustanovil oziroma zgradil je naselje in ga, sebi v čast, imenoval Dorech-Drecht, ki se zdaj imenuje Dordrecht, in je sčasoma postalo znamenit mestni trg. Nahaja se namreč na kopnem in ob vodotoku, kjer so morale ladje plačevati [plovino], ko so plule po reki Ren in Meuse.* [15: 137]

- Isti pisec piše tudi o ustanoviteljih nizozemskega Leidna: *Ko so se Frizijci in Slovenci znova vrnili iz Anglije, niso vedeli kaj početi, zato so se odpravili v 'divji, neusmiljen gozd'. Od tam so pregnali divje živali in na mestu zdajšnjega Leidna zgradili grajsko utrdbo.* [15: 142]

(Pod 4) Sanskrt, slovenščina, naša starosvetnost in slovenska krajevno-ledinska imena. Da so prvi Evropejci obvladali indijske jezike, dokazujejo mnogi evropski jeziki z indo-podlago. V tem oziru najbolj izstopajo stari slovenščini sorodni jeziki. Sicer ima slovenščina med vsemi evropskimi jeziki največ sorodnosti s sanskrtom. In sicer ne le zaradi številnih indo-nazivov, sorodnih besed in korenov, marveč tudi vsled dvojine in glagolskih spregatev.

O sorodnosti sanskrta in slovenščine je že v devetnajstem stoletju pisal Franc Ksaver Miklošič in dandanes piše Bogdan Kristofer Meško. Miklošič je v uvodu k svojem etimološkem slovarju slovenščine [19] napisal: *... torej tudi slovenski jezik prispeva k razumevanju častitljivega sanskrtskega jezika, kakor je namreč res, kot pravi nekje Bopp, da vsak nov žarek svetlobe, ki ga pridobi sanskrtska slovnica, takoj osvetli neko temno stran nekega bratskega evropskega jezika, je prav tako tudi nesporno, da vsak člen v tej jezikovni verigi rešuje neko uganko sanskrta.* [20: 6]

Meško meni, da je med živimi in mrtvimi evropskimi jeziki prav slovenščina najbližja sanskrtu. Navajam nekaj naših pojmov, ki imajo staroindijsko podlago:

- naziv reke Ksant(os) oz. Mirna v Homerjevi *Iliadi* je staroindijski; beseda *ksant* [21: 390, 391, 403 in 412] in pomeni *mir(en)*, *vztrajen*, *popustljiv(ost)* [22]

- indijski izraz *devin* pomeni moško božanstvo in je naziv mnogih hribov na Slovenskem ter nekaj gradov po Evropi; Devina je vodotok na Štajerskem; in Devinščina je zaselek na Kraškem robu [23: 41, 139, 143, 165, 183 in 159]

- nekaj imen slovenskih rek s pomenom v sanskrtu: Drava (iz *dravát* – drveče) [20: 194], Idrijsca (iz *udra* – voda, *indrija* – sila), Kolpa (*kūpa* – vodnjak; kraški izvir Kolpe je res podoben globokemu vodnjaku) [24], Krka (*krki* – rak), Nadiža (*nadī* – reka), Reka (*reka* – praznjenje; *rekha* – črta), Sora (*sarit* – reka), Zila (*śilā* – žila) [20: 708].

Navajam nekaj sorodnih sanskrtsko-slovenskih besed:

- vse vprašalnice se v obeh jezikih začenjajo s soglasnikom k-, medtem ko so tri vprašalnice skoraj istovetne: *ka* – kaj; *kadā* – kdaj; in *katara* – kateri [20: 22]

- sanskrtski pojem *veda* pomeni v slovenščini isto, to je celoto spoznanj v določeni dejavnosti

- istopomenske sanskrske besede, ki se sicer črkujejo malo drugače, a je njihov pomen v slovenščini razumljiv, ker gre za: *bhrAtr* – brat; *nabhasa* – nebo, nebesa; *vAtr* – veter; *agni* – ogenj; *živa* – živo bitje, žival; *bhag* – bog; *bhagavat* – božja, božje oz. božji

- *nikrmana* v starosvetnosti Posočja pomeni nevidne moči narave, medtem ko v sanskrtu izraz *nikara maanas* [25: 138] pomeni obilje frekvenc

- slovenski nazivi števk 1-10 in sanskrtski [20: 22]:

ena	1	<i>eka</i>
dve	2	<i>dvi</i>
tri	3	<i>tri</i>
štiri	4	<i>čatur</i>
pet	5	<i>pañča</i>
šest	6	<i>šaš, šaṭ, šaṭka</i>
sedem	7	<i>sapti</i>
osem	8	<i>asti</i>
devet	9	<i>nava</i>
deset	10	<i>daśa</i> .

(Pod 5) Srbsko ljudsko izročilo o Indiji kot pradomovini Srbov in belopolta Indija kot pradomovina Hrvatov. V srbskem samostanu Bodjani je bila 2002 najdena knjiga iz devetnajstega stoletja *Indija indigena, zapisi i predanja*, ki predstavlja 345 ljudskih pesmi, zabeleženih v srbskih vaseh tistega časa. Pele so se na praznovanjih in med obredi. V njih se ohranja védnost o indijskem poreklu Srbov [26a; 26b].

Podobno se ugotavlja za praprednike Hrvatov, le da je v njihovem primeru govor o Perziji in današnjem Afganistanu [27], medtem ko naj bi bila njihova pradomovina Bela Indija. Zakaj bela, ni pojasnjeno. Zelo verjetno so z Belo Indijo mišljeni belopolti prebivalci dežele Kazimir – vedski Vanuti, ki so obvladali sanskrt. Slednji so potemtakem prapredniki pra Slovenov oz. pra Evropejcev.

Povzetek

Paleolitsko pokopališče Sunghir priča o duhovno napredni družbi na severu Azije pred zadnjo veliko ledeno dobo. Jasnovidna sibirski puščavnik overja selitev starodavnega ljudstva iz severa Evrazije na jug. Nepalsko ljudsko izročilo razkriva odločilno selitev prebivalcev severne Indije na zahod, ki je dosegla tudi Evropo. To se je predvidoma zgodilo po zadnji ledeni dobi. Dravidski trgovci z jantarjem so pra Evropejce imenovali hiperborejski Sloveni. Zlahka so se sporazumeli zato, ker so oboji poznali praindijske jezike. Pisni viri srednjeveške Evrope potrjujejo, da so bili hiperborejski Sloveni prvi Evropejci. Slovenščina je eden najpristnejših sorodnikov sanskrtu. Stare srbske ljudske pesmi pričajo, da so bili prvi evropski naseljenci po poreklu iz Indije. To potrjuje tudi pra domovina Hrvatov – jugovzhodna Perzija in pred tem Bela Indija. Slednja je predvidoma le drug zgodovinski naziv za belopolte pra Indijce iz dežele Kazimir. Skratka, praprebivalci dežele Kazimir – Vedrusi ali vedski Vanuti – so predniki pra Slovenov, torej pra Evropejcev.

Abstract

Paleolithic burial site at Sunghir bears testimony of spiritually progressive society, which existed in northern Eurasia before the Great Ice Age. Clairvoyant Siberian hermit confirms migration of the ancient north Eurasian people southward. Nepalese folklore reveals decisive migration of north India's inhabitants to the west, who eventually reached Europe. This migration is believed to happen after the Great Ice Age. First prehistoric settlers of Europe were given a descriptive name—the Slovene—by Dravidian traders during the ancient transport of amber to India from Europe. Amber traders and hyperborean proto Europeans they both understood each other due to the mutual knowledge of India's proto languages. Pen sources of medieval Europe attest the hyperboreans of Europe to be the proto Slovene/European, and of their prehistoric migration to Europe from southeast Asia. Slovene language is considered as one of the most representative Proto-Indo-European language in relation to Sanskrit. Old folklore songs of Serbia bear testimony of India to be the ancestry homeland of the Serbs. This is also corroborated by the proto homeland of Croats, i.e. southeast Persia, and before that White India. The latter could have been a literary

nickname for light skin emigrants from the north-western part of India. In short, the Vedic Vannute people from India's pre-historic land of Kazimir are the proto ancestors of the proto Slovenes/Europeans.

Literatura in viri

1. Lea Surugue, 22.02.2018, [Why this paleolithic burial site is so strange \(and so important\)](#), *SAPIENS – Anthropology magazine*; vpogled 10.01.2026
2. Vladimir Nikolaevič Megre, *Anasta*, Žarek, 2011 Ljubljana
3. Boris Čok, *V temi (ni) senc*, samozaložba, 2024 Lokev
4. Vladimir N. Megre, *Rodovna knjiga*, Kalki, 2005 Ljubljana
5. (a) Cyril A. Hromník, *Sloveni, Slováci, kde sú vaše korene? K prameňom najstaršej histórie Slovenska, približne od roku 3000 pred Kristom*, Eko-konzult, 2010 Bratislava; (b) [Dr. Cyril A. Hromník, Sloveni, Slováci, kje so vaše korenine?](#) (1-4), 07.6.2013, Univerza na Primorskem, vpogled 24.12.2025
6. Janez Vajkard Valvasor in Erasmus Francisci, *Slava vojvodine Kranjske: izbrana poglavja*, I. knjiga, Mladinska knjiga, 2017 Ljubljana
7. Homer, *Odiseja*, DZS, 1951 Ljubljana
8. Vedran Sinožić, *Resnična Troja*, Stella, 2020 Šmarješke toplice
9. [Vojak \(Učka\)](#), vpogled 14.12.2025
10. Anton Berlot in Ivan Rebec, *So bili Etruščani Slovani?*, Lipa, 1984 Koper
11. Vasilij Nikitič Tatiščev, *Tatiščevskie izvestija/Istorija Rossijskaja s samyh drevnejših vremen, I-V* (izšlo posmrtno), Imperatorskij moskovskij universitet, 1773 Moskva
12. (a) Mavro Orbini, *Il Regno de gli Slavi hoggi correttamente detti Schiavoni*, Pesara 1601; (b) *Kraljestvo starih Slovenov*, Amalietti & Amalietti, 2019 Rob; (c) *Славянское царство*, (ruska izdaja) 1722
13. Jožef Flavij oz. Jožef ben Gorion, *Sefer Josippon*, Apeninski polotok 1. stoletje n. št. (v 10. stoletju prepisano v dotično knjigo, neznan avtor)
14. Jurij Venelin, *Starodavni in današnji Slovenci. Dodatek III*, Društvo Harvardi in Založba Amalietti&Amalietti, 2009 Ljubljana
15. Adam Volynets, *Slavs on the final frontiers of Western Europe. The giants of Albion*, samozaložba, 2024 Skopje
16. Cornelij Gerardi Aurelij, (a) *Die cronycke van Hollandt, Zeelandt ende Vrieslant, met die cronike der biscoppen van Utrecht (Divisiechroniek)*, Jan Seversz, 1517 Leiden; (b) (e-izdaja) *Die cronycke ... Dat XIII-XXII cappittel*
17. Wouter van Gouthoeven, *D'oude chronijcke ende historien van Holland (met West-Vriesland) van Zeeland ende van Utrecht*, Hillebrant van Wouw, 1620 Amsterdam
18. Johannes de Beke, *The Johannes de Beke chronicle up until 1430*, ur. H. Bruch, Huygens institut, 1982 Haag
19. Franz Ritter von Miklosich, *Etymologisches wörterbuch der slawischen sprachen*, W. Braumueller, 1886 Wien
20. Kristofer Bogdan Meško, *Sanskrt in slovenščina, kratak pregled indoevropskih raziskav in slovensko sanskrtski slovar z vzporednicami*, samozaložba, Sveto 2025
21. Homer, *Iliada*, DZS, 1965 Ljubljana
22. [Kshanta, Ksantā, Kshamta](#), Wisdom library, vpogled 10.12.2025
23. *Atlas Slovenije*, Mladinska knjiga in Geodetski zavod Slovenije, 1985 in 1992 Ljubljana
24. [Izlet do izvira reke Kolpe: odkrivamo skrivnosti te veličastne kraške uganke](#), 20.8.2025, vpogled 24.01.2026
25. Marko Hren, *Kabrca, pripomoček za dialog z veliko zavestjo, bogato tišino skoz deh?*, VII. Simpozij o staroverstvu, Kobarid, Slovenija, 01.10.2022; iz *Staroverstvo skoz pogled raziskovalcev; Zbornik prispevkov s simpozija*, samozaložba, 2023 Vnanje Gorice
26. Anton N. Lukič, (a) *Indjija indigena, zapisi i predanja*, Grafam promet, Ruma 2002; (b) FESTV, [Pronadjena knjiga stara 200 godina ŠOKIRACE SVAKOG!](#), 28.8.2025, vpogled 24.01.2026
27. Drago Štambuk, [Štambuk veruje da je Harahvatia u staroj Persiji hrvatska pradomovina](#), vpogled 21.5.2020
28. [Encyclopedia Britannica](#), 18.01.2026, vpogled 30.01.2026
29. [I spent 24 hours with world's tallest bodybuilder](#), 14.02.2025, vpogled 02.5.2026

*

Rakek, 04. veliki traven (maj) 2026

Mitja Fajdiga

raziskovalec in urednik samostojne spletne Megalitska Slovenija ©

(<https://megalitskaslovenija.si/>)

* * *